

Introit: *Mnohokrát a mnohými způsoby mluvíval Bůh k otcům ústy proroků; v tomto posledním čase k nám promluvil ve svém Synu, jehož ustanovil dědicem všeho a skrze něhož stvořil i věky. On, odlesk Boží slávy a výraz Boží podstaty, nese všechno svým mocným slovem. (Židům 1, 1-3a)*

Píseň 171

Modlitba

Čtení: Matouš 13, 1-17

Píseň 624

Text kázání: Matouš 13, 18-23

Milí přátelé, bratři a sestry,

příští neděli již začíná advent a podle liturgického kalendáře máme dnes poslední neděli církevního roku. Tato neděle se nazývá **neděle věčnosti**. Je to zvláštní spojení. Poslední neděle-neděle věčnosti. Ano, jednou na tomto světě všichni prožijeme poslední neděli svého života. Dříve nebo později. Každopádně čas se nachyluje a rychle a nezadržitelně spěje ke svému konci. Ke svému konci spěje náš život, ke svému konci pospíchá i časnost.

A koneckonců Písmo svaté nás samo upozorňuje na to, že žijeme v posledním čase. V tom úvodním slově z listu Židům jsme četli, že v kontextu celé historie lidstva **Bůh mnohými způsoby mluvíval k otcům ústy proroků. V tomto posledním čase k nám ale promluvil ve svém Synu, Pánu Ježíši Kristu.** Co k nám promluvil? Že ta naše poslední neděle obrazně řečeno nemusí nikdy skončit! Že ta poslední neděle se nám může stát nádherným prodlouženým a věčným víkendem! Není to úžasné? Chce to ale jediné. Uvěřit slovům Pána Ježíše Krista, obrátit se z cest smrti na cestu života. Dát svůj život Ježíši a přijmout Ho v modlitbě za svého Pána a Spasitele. Jinými slovy přestat chodit po tomto světě sám, ale jít cestou novou s Pánem Ježíšem. Jít tam, kam mne vede On a žít s Ním, tak jak si přeje On. Prostě mít Krista ve svém životě. A tak je tu otázka. Máš Pána Ježíše ve svém životě? Ve svém srdci? Je skutečně Pánem tvého života? Hledáš Jeho tvář, ptáš se na Jeho vůli, prožíváš jeho blízkost? Máš touhu po Jeho přítomnosti, sytíš se Jeho slovem, neseš dobré ovoce víry? Má Pán z tebe radost? Máš s Pánem Ježíšem živý vztah, anebo je tvá víra pouze nějaká teorie? Písmo říká, **kdo má Krista, má život, kdo nemá Krista nemá život.**

V tom evangeliu jsme četli, jak Pán Ježíš říká: „**Kdo má, tomu bude dáno a bude mít ještě víc; ale kdo nemá, tomu bude odňato i to, co má.**“ Jak tomu rozumět? No právě tak, že kdo má v životě Pána Ježíše, tomu bude dáno ještě víc, to znamená především ten věčný život. Kdo ale nemá Pána Ježíše, kdo v Něho neuvěřil a nepřijal Ho za svého Pána a Spasitele, tomu bude dříve nebo později jeho život jednou provždy odňat.

Možná si, bratři a sestry, řeknete, že to jsou pro nás samozřejmé věci. Že jsme Pánu Ježíši svůj život přece odevzdali. A že to přece stačí. Písmo svaté nás ale učí, že ve víře máme být vytrvalí a zachovat si živou víru až do konce. Až do té „poslední neděle.“ A taky, že máme neustále zkoumat, jestli jsme z cesty života neodbočili jinam. Jestli slova Pána Ježíše v nás zakořenila a nesou ovoce, anebo jestli ta rostlinka naší víry neuvadá, či jestli vůbec vzešla. A právě to podobenství o rozsévači nám může ukázat, jak na tom jsme.

Rosévačem, který rozsévá zrna je v tomto podobenství sám Pán Ježíš. Ale může to být samozřejmě každý, kdo hlásá evangelium druhým okolo sebe. **Zrnem je Boží slovo.** Pán Ježíš v tom podobenství ale ukazuje, co se vlastně se zrnem Božího slova děje, když je rozséváno. Účelem je, aby zrno zakořenilo v dobré půdě a vydalo užitek. Tou půdou má být naše lidské srdce. Jenže lidské srdce, to bývá často ten největší problém. Pán Ježíš popisuje takové 4 stavy lidského srdce. **Některá zrna při rozsévání padla podél cesty, další na skalnatou půdu, jiná do trní a ta poslední na úrodnou půdu.** Pojdme si na tyto 4 stavy podívat podrobněji.

Zrna, která padla podél cesty, v tom podobenství dopadla tak, **že je sezobali ptáci.** Pán Ježíš tím říká, že **pokaždé, když někdo slyší slovo o království a nechápe, přichází ten zlý a vyrve, co bylo zaseto do jeho srdce; to je ten, u koho se zaseto podél cesty.** V tomto případě Boží slovo nestačilo ani zakořenit. Sezobali je ptáci, potažmo zlý je okamžitě vyrval ze srdce. Možná bychom tady mohli říct, že vina není na člověku, že Boží slovo nepřijal. Způsobili to různé okolnosti, které nepřáli, anebo sám ďábel. Jenže jaký je výsledek? Tento člověk nepřijal Boží slovo. Neobrátil se, a proto není uzdraven a nemá věčný život. Možná si řekneme, že nás se to netýká, že se to týká těch, kteří Pána Ježíše odmítají. Jenže já myslím, bratři a sestry, že se nás to stále týká! Protože i nám se může stát to, před čím Pán Ježíš varuje! Před vyložení tohoto podobenství totiž říká: **„Budete stále poslouchat, a nepochopíte, ustavičně budete hledět, a neuvidíte. Neboť obrostlo tukem srdce tohoto lidu, ušima nedoslýchají a oči zavřeli, takže neuvidí očima a ušima neuslyší, srdcem nepochopí a neobrátil se – a já je neuzdravím.“** Může se nám stát, že naše srdce obrostlo tukem a že přestaneme rozumět tomu, co je Boží vůle. Přestaneme chápat, k čemu nás Duch svatý chce přivést. **Srdce obrostlé tukem** mluví o tom, že se člověk nehne z místa, že je líný a že mu to stačí, tak jak to je. A víc po mně už nechtějte. Jenže Pán Ježíš chce, aby Jeho slovo v nás nejen zakořenilo, ale aby také rostlo a vydalo užitek! A tak bych nevinil až tak ďábla a nepřehazoval na něj zodpovědnost za svůj život. **Pokaždé, když někdo slyší slovo o království a nechápe, přichází ten zlý...** Ano, ten zlý, má záměr, aby tvé srdce obrostlo tukem a abys neměl potřebu více chápat a touhu růst ve víře. Ten Zlý má záměr, abychom při kázání spali, anebo myšlenkami byli úplně někde jinde. Jistě znáte ten vtip, jak v kostele kazatel káže a s varovným prstem říká, že čert nikdy

nespí. No a pod kazatelnu všichni spí, jediný čert se tam usmívá a dává pozor. Ten Zlý má, bratři a sestry, eminentní zájem na tom, abychom zůstali na povrchu a nešli do hloubky. Abychom jednoduše řekli, tohle nechápu a šli rychle od toho. Jedním uchem tam a druhým ven. Takhle je to totiž velmi pohodlné, ale nepřináší to žádný užitek pro růst naší víry. Proto bych nás chtěl vyzvat, abychom usilovali o to jít do hloubky a modlili se za to, aby nám Duch svatý dal vždy porozumět. A abychom zkoumali, jak daleko jsme svým srdcem od Boha vzdáleni.

Tím druhým stavem srdce je skalnatá půda. **U koho bylo zaseto na skalnatou půdu, to je ten, kdo slyší slovo a hned je s radostí přijímá; ale nezakořenilo v něm a je nestálý: když přijde tíseň nebo pronásledování pro to slovo, hned odpadá.** Kolik bylo těch, kteří skákali radostí, když uvěřili v Pána Ježíše? Kolik bylo takových, kteří měli pevné odhodlání jít s Pánem Ježíšem třeba i na smrt? A kde jsou dnes? Netýká se to ale přeci jen i nás, kteří stále věříme v Pána Ježíše? A máme stejné nadšení a horlivost jako na počátku? Máme stále a stejně ochotné srdce jako kdysi? A jak se vypořádáváme s tím, když na nás doléhá tíseň? Jak je na tom naše víra, když máme úzkost, bolest, nebo trápení? A zůstává naše víra tou živou vírou navzdory všem okolnostem i dnes? Máš ještě živý vztah s Kristem, anebo věříš svému strachu, obavám a svým pochybnostem? Pokud se v našich životech projevuje určitá nestálost víry, pak je to znakem toho, že naše srdce zůstalo ještě tvrdé jako skála. Že sice jsme uvěřili v Pána Ježíše, ale nedali jsme Mu celý svůj život. Chceme si v některých věcech rozhodovat po svém a Pána Ježíše si nepouštět více k tělu. Ano, chceme mít z něho užitek, totiž ten věčný život, ale odsud posud. Tzn. **Pane dej, po mě ale nic nechtěj.** Milí přátelé, takovýto postoj je ale velmi krátkozraký, a nakonec vede k tomu, že živá víra uschne, jako ta rostlina na skále. Nemá dostatek vláhy a nezakořenila dostatečně do Krista. A tudíž nemá Krista. V konečném důsledku tedy platí, kdo nemá Krista, nemá život. Otevírejme Pánu tedy celé své srdce a vydávejme se mu celí, jediná tak budeme mít v sobě jeho život.

Tím třetím stavem srdce je trní. **U koho bylo zaseto do trní, to je ten, kdo slyší slovo, ale časné starosti a vábivost majetku slovo udusí, a zůstane bez úrody.** Zkusme si představit ten obraz rozsévače, který rozsévá do trní. Kdo z nás by to udělal? Každému zahradníkovi dojde, že je to přece nesmysl, takto rozhazovat zrno do zaplevelené a nepřipravené půdy, a ještě k tomu ostnaté. Pán Ježíš na tom ale ukazuje, jak to je s člověkem, který sice uvěřil v Pána Ježíše, ale nečinil opravdové pokání ze svých hříchů. Aby půda byla úrodná, je potřeba jí nejprve zbavit všelijakého trní a plevele. U plevele to mnohdy bývá samozřejmě tak, že když jej vytrháváte, že část kořene tam zůstane a on vyroste znovu. Tak je to i s lidským hříchem. Znovu a znovu poznáváme, že nás hřích chce přemoci. A někdy se mu to i daří. I proto je potřeba žít životem v pokání a pravidelně tu Boží zahrádku svého srdce odplevelovat. Nicméně to slovo mluví o tom, že tím trním mohou být **časné starosti a vábení majetku (u Marka ještě k tomu čteme: a chtivost ostatních věcí vnikají do nitra a dusí slovo).** Mnoho křesťanů se nechává tímto zlákat. **Časné starosti, kariéra, podnikání, práce, majetek, chtivost ostatních věcí,** to jsou jen některé věci, které člověk často staví ve svém životě před Boha. Jsou pro něho důležitější, a tak na Boha mnohdy nezbyvá čas. Mnozí říkají nemám čas, jenže pravda je taková, že každému na tomto světě byl čas vyměřen. Každý ho tedy máme, záleží ale na tom, jak ho zúročíme. Zda jej věnujeme tomu, aby v nás Kristus rostl, anebo byla naše víra udušena. Nenechejme udusit svou víru časnými starostmi a dalšími věcmi, naopak uprostřed svých povinností dělejme si pravidelný čas pro Pána Ježíše. Zalévejme tu rostlinu víry, ať z ní vyroste velký strom. A naopak nepřilévajme vášně do toho trní, ať uschne samo. Takovým příkladem trní a časných starostí je spor mezi očkovanými a neočkovanými. Nenechejme si to přerůst přes hlavu a nepíchejme svým trním jeden druhého. Naopak to trní vytrhejme a mějme se rádi bez odsuzování.

Tím čtvrtým stavem srdce je dobrá země. **U koho bylo zaseto do dobré země, to je ten, kdo slovo slyší i chápe a přináší úrodu, jeden stonásobnou, druhý šedesátinásobnou, třetí třicetinásobnou.** Slyšet a chápat je jedna věc. Díky Bohu, že chceme slyšet a že chceme chápat. Jinak bychom tady dnes třeba nebyli, nebo neposlouchali z domovů. Jak ale říká Pán Ježíš, **nestačí jen Boží slovo slyšet, ale také podle Božího slova jednat.** A abychom podle Božího slova mohli jednat, musí být našemu srdci milé. Tak jak říká např. žalmista. **Nad tvým slovem rozjímám ve dne v noci...** prorůstá-li i díky naslouchání a rozjímání Boží slovo hluboko do našeho srdce, pak v něm vyroste nádherný košatý strom. Strom, který přináší dobré ovoce víry. **Lásku, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrotu, věrnost, tichost a sebeovládání.** A nejen to. Ale také ochotné srdce k dobrým činům. Ochotné srdce jít a sloužit Bohu. Máme takové srdce?

Milí přátelé, ačkoliv tato poslední neděle církevního roku nás má směřovat k věčnosti, tak je potřeba říci, že ta věčnost pro nás začíná už nyní. Boží věčné království přichází i do tohoto světa a pokud v něm ještě jsme, máme do něho přinášet dobré ovoce dnes a denně. Přeji nám všem, abychom si nejen zachovali živou víru, ale abychom rostli jako ty košaté stromy. Dobré stromy. K tomu nám dopomáhej Bůh. Amen. Píseň 258 modlitby **Slovo poslání:** Žd 3, 12-19 **Požehnání:** Milost Pána Ježíše Krista a láska Boží, dary i přítomnost Ducha svatého budíž a zůstávej se všemi námi. Amen. Píseň 253